

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Liane Moriarty

Marile minciuni nevinovate

Traducere din engleză și note de Mariana Piroteală

*M-ai plesnit, m-ai plesnit,
acum să-mi dai un pupic.*

Cântecel din curtea școlii

Școala publică Pirriwee

...unde locuim și învățăm, pe malul mării!

Școala publică Pirriwee NU TOLEREAZĂ BĂTĂUȘII!

Noi *nu* intimidăm.

Noi nu *acceptăm* să fim intimidați.

Noi nu tănuim *niciodată* intimidarea.

Noi avem *curajul* să vorbim dacă vreun prieten al
nostru este intimidat.

NU bățăușilor!

Capitolul 1

— Nu pare tocmai un concurs școlar de cultură generală, îi spuse doamna Patty Ponder Mariei Antoaneta. Mai degrabă pare o revoltă.

Pisica nu răspunse. Moșăia pe canapea și considera concursurile școlare de cultură generală triviale.

— Nu te interesează, nu? Să mănânce prăjituri¹! La asta te gândești? Chiar mănâncă multe prăjituri, nu-i așa? Atâtea tarabe cu prăjituri. Doamne sfinte! Deși eu nu cred că mamele chiar le mănâncă vreodată. Ele sunt atât de aranjate și de slăbănoage, nu? Așa, ca tine.

La acest compliment, Maria Antoaneta făcu o mutră disprețuitoare. Povestea cu „să mănânce prăjituri” era depășită de mult și, de curând, îl auzise pe unul dintre nepoții doamnei Ponder zicând că mai corect ar fi fost să spună „să mănânce briose” și, de asemenea, că Maria Antoaneta nici măcar nu spusese vorba aceasta.

Doamna Ponder luă telecomanda și redusese volumul televizorului, la care era difuzată emisiunea *Dansez pentru*

¹ Frază celebră atribuită Mariei Antoaneta, pe care se presupune că a rostit-o când i s-a spus că poporul nu mai are pâine, traducerea frazei din limba franceză: „Qu'ils mangent de la brioche”.

tine. Mai devreme, îl dăduse mai tare din cauza zgomotului ploii torențiale, dar acum aceasta se domolise.

Auzea oameni care strigau. Urlete furioase izbucneau în noaptea liniștită și rece. Într-un fel, era dureros pentru doamna Ponder să audă acele zgomote, de parcă toată furia aceea era îndreptată împotriva ei. (Doamna Ponder fusese crescută de o mamă furioasă.)

— Doamne sfinte! Crezi că se ceartă din cauza capitalei Guatemalei? Tu știi care este capitala Guatemalei? Nu? Nici eu. Ar trebui să căutăm pe Google. Nu strâmba din nas la mine.

Maria Antoaneta pufni.

— Hai să vedem ce se petrece, spuse doamna Ponder cu vioiciune. Era neliniștită și de aceea se arăta veselă în fața pisicii, la fel cum se purta mai demult cu copiii ei, când soțul era plecat și se auzeau zgomote ciudate noaptea.

Doamna Ponder se ajută de cadrul de mers să se ridice. Maria Antoaneta își strecură consolatoare trupul lunecos printre picioarele doamnei Ponder (nu se lăsa dusă de nas de aparenta ei vioiciune), în timp ce stăpâna ei împingea cadrul pe coridor spre dosul casei.

Camera ei de cusut dădea direct spre curtea Școlii publice Pirriwee.

— Mamă, ai înnebunit? Nu poți să trăiești așa de aproape de o școală primară, îi spusese fiica ei când doamna Ponder se gândise la început să cumpere casa.

Dar îi plăcea să audă flecăreala veselă a copiilor când și când de-a lungul întregii zile și nici nu mai conducea, așadar nici că-i păsa că strada era înțesată de acele mașini uriașe, ca niște camionete, pe care le foloseau acum cu toții, cu femei cu ochelari mari de soare, aplecate peste volan ca să strige informații teribil de urgente despre ora

de balet a lui Harriette și despre ședința de logopedie a lui Charlie.

În zilele noastre, mamele își luau atât de în serios rolul acesta! Fețele lor micuțe și agitate. Fundulețele harnice care intrau țănoșe în școală, înghesuite în hainele sport mulate. Codițele bălăbănindu-se. Ochii care le scrutau telefoanele mobile adăpostite în palmă, ca niște busole. Toate acestea îi stârneau hohote doamnei Ponder. Dar erau hohote afectuoase. Cele trei fiice ale ei, deși mai vârstnice, erau exact la fel. Și toate erau așa de drăguțe.

— Ce mai faceți în dimineața asta? striga ea întotdeauna, dacă era pe veranda din față cu o ceașcă de ceai sau uda grădina, în timp ce mamele treceau.

— Suntem ocupate, doamnă Ponder! Până peste cap! răspundeau ele întotdeauna, în timp ce-și vedeau de drum, smucindu-și copiii de mână.

Erau plăcute și prietenoase și doar puțințel înfumurate, fiindcă nu se puteau abține. Ea era așa de bătrână! Iar ele erau așa de ocupate!

Tații, iar în prezent din ce în ce mai mulți își duceau copiii la școală, erau altfel. Rareori se grăbeau și treceau pe lângă casa ei cu o nepăsare cumpănită. Nu-i mare lucru. Totul e sub control. Acesta era mesajul. Doamna Ponder râdea și de ei, afectuos, pe înfundate.

Dar acum se părea că părinții copiilor de la Școala publică Pirriwee făceau năzdrăvănii. Se duse la fereastră și dădu într-o parte perdeaua din dantelă. De curând, școala îi plătise montarea unui grilaj după ce o minge de crichet îi spărsese geamul și aproape că o lăsase lată pe Maria Antoaneta. (Un grup de băieți de clasa a III-a îi dăduse un carton desenat de mână, prin care își cereau scuze, iar ea îl păstra pe frigider.)

Era o clădire din gresie, cu nivel, așezată pe partea cealaltă a terenului de joacă, având o sală de evenimente la etaj și un balcon mare cu vedere spre ocean. Doamna Ponder fusese acolo la câteva evenimente: o conferință susținută de un istoric local, un prânz găzduit de Prietenii bibliotecii. Era o încăpere destul de frumoasă. Uneori, foștii elevi își organizau acolo nunta. Acolo avea loc și concursul școlar de cultură generală. Strângeau fonduri pentru table interactive, ce-or mai fi fost și alea. Doamna Ponder fusese invitată, ca de obicei. Faptul că locuia așa de aproape de școală îi conferea un straniu statut onorific, deși ea nu avusese niciodată vreun copil sau vreun nepot la școala aceea. Refuzase politicos invitația. Era de părere că evenimentele școlare la care nu participau și copiii erau lipsite de sens.

În aceeași încăpere, copiii își țineau reuniunea școlară săptămânală. În fiecare vineri dimineață, doamna Ponder se instala în camera de cusut cu o ceașcă de ceai English Breakfast și cu un biscuit cu ghimbir. Întotdeauna îi venea să plângă când auzea glasurile copiilor cântând, plutind de la etajul clădirii. Credea în Dumnezeu numai când îi auzea pe copii cântând.

Însă acum nu cânta nimeni.

Doamna Ponder auzea, în schimb, multe înjurături. Nu era o mironosiță în privința înjurăturilor, fiica ei cea mai mare înjura ca o cătană, dar era deranjant și deconcertant să auzi pe cineva strigând ca un nebun cuvântul acela din trei litere într-un loc în mod normal plin de râsete și strigătele copiilor.

— V-ați îmbătat cu toții? spuse ea.

Fereastra ei stropită de ploaie era la nivelul ușilor de la intrarea în clădire și, deodată, oamenii începură

să se reverse din ea. Luminile de securitate străluceau pe zona pavată din jurul intrării școlii, dându-i aerul unei scene pregătite pentru o piesă. Norii de ceață amplificau efectul.

Era o imagine stranie.

Părinții de la Școala publică Pirriwee aveau o preferință uluitoare pentru petrecerile în costume de carnaval. Nu era de ajuns un concurs obișnuit de cultură generală. Știa din invitație că un geniu decisese ca seara să fie pe tema „Audrey și Elvis”, ceea ce însemna că toate femeile trebuiau să se îmbrace ca Audrey Hepburn și bărbații ca Elvis Presley. (Acesta era un alt motiv pentru care doamna Ponder refuzase invitația. Dintotdeauna urâse costumele de carnaval.) Se pare că versiunea cel mai des întâlnită a lui Audrey Hepburn era cea din *Mic dejun la Tiffany*. Toate femeile purtau rochii lungi și negre, mănuși albe și coliere din perle. La rândul lor, bărbații aleseseră, în general, să-i aducă un omagiu lui Elvis din ultimii ani. Purtau cu toții salopete strălucitoare albe, pietre false scânteietoare și decolteuri adânci. Femeile arătau adorabil. Bieții bărbați erau complet ridicoli.

Sub privirile doamnei Ponder, un Elvis îl pocni pe un altul în falcă. Acesta se dădu înapoi clătinându-se, lovind o Audrey. Doi Elviși îl apucară de dinapoi și îl traseră. O altă Audrey își afundă fața în mâini și se întoarse într-o parte, de parcă n-ar fi suportat să privească. Cineva strigă:

— Încetați!

Într-adevăr. Ce-ar gândi frumoșii voștri copii?

— Oare să sun la poliție? se întrebă doamna Ponder cu glas tare, dar apoi auzi vaietul unei sirene în depărtare și, în același timp, o femeie de pe balcon începu să țipe.

Gabrielle: Nu se poate spune că erau doar mamele, înțelegeți? Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu se implicau și tații. Dar cred că mamele *au început*. Noi eram eroinele principale, să zic așa. Mămicile. Nu suport cuvântul „mămică”. Este un cuvânt expirat. Prefer cuvântul „mamă”. Pare mai suplu. Ar trebui să trecem la grafia americană². Că veni vorba, am probleme cu imaginea corporală. În definitiv, cine nu are?

Bonnie: A fost doar o neînțelegere uriașă. Cineva s-a simțit jignit și apoi totul a scăpat de sub control. Cum se întâmplă. Toate conflictele izbucnesc din faptul că cineva s-a simțit jignit, nu credeți? Divorțul. Războaiele mondiale. Acțiunile în justiție. Mă rog, poate că nu toate acțiunile în justiție. Doriți un ceai de plante?

Stu: Vă spun eu exact cum s-a întâmplat. *Femeile nu se lasă cu una, cu două*. Nu spun că bărbații nu au și ei partea lor de vină. Dar dacă fetele nu s-ar fi supărat pentru o nimica toată, și poate că par misogin, dar nu e așa, e o realitate, întrebați-l pe orice bărbat, nu din ăsta amator de New Age, genul prețios, care își dă cu creme, mă refer la un bărbat adevărat, întrebați un bărbat adevărat și o să vă spună el că femeile sunt campioane la ranchiună. S-o vedeți pe nevastă-mea în acțiune. Și, pe lângă altele, ea e mic copil.

² În original se face diferența dintre „mum”, varianta britanică, și „mom”, varianta americană. (N.t.)

Domnișoara Barnes: Părinți-elicopter³. Înainte să încep să lucrez la Școala publică Pirriwee, credeam că e o exagerare că părinții se implică prea mult în educația copiilor lor. Mama și tata mă iubeau, *se interesau* de mine, când eram copil în anii '90, dar nu erau *obsedați* de mine.

Doamna Lipmann: Este o tragedie și este profund regretabil, și încercăm cu toții să mergem mai departe. Nu mai am nimic de declarat.

Carol: Eu zic că de vină este Clubul cărții erotice. Dar asta e doar părerea mea.

Jonathan: Vă dau eu un pont, gratis, Clubul cărții erotice nu avea nimic erotic.

Jackie: Știți ceva? Eu consider că este o chestiune feministă.

Harper: Cine a spus că e o chestiune feministă? Ce naiba? Vă spun eu de la ce a început. De la *incidentul* din ziua orientării școlare.

Graeme: Din câte înțeleg eu, totul a pornit de la bătlia dintre mamele casnice și cele cu o carieră. Cum se numesc? Războaiele dintre mămici. Soția mea nu a fost implicată. Nu are timp de așa ceva.

Thea: Voi, jurnaliștii, vă înnebuniți după pista cu bona franțuzoică. Am auzit pe cineva la radio vorbind

³ Termen care îi desemnează pe părinți excesiv de preocupați de copiii lor.

astăzi despre „menajera franțuzoaică”, iar Juliette nu era categoric așa ceva. Renata avea și o menajeră. Ce norocoase sunt unele. Eu am patru copii și nu am la dispoziție „personal” care să mă ajute! Desigur, nu mă deranjează *în sine* chestiunea mamelor care lucrează, dar mă întreb și eu de ce s-au mai deranjat să devină mame.

Melissa: Știți ce cred că a pus pe toată lumea pe jar? Povestea cu păduchii. Dumnezeu, nici nu vreau să încep să discut pe tema asta.

Samantha: Păduchi? Ce legătură are? Cine v-a spus așa ceva? Pun pariu că Melissa, nu-i așa? Biata de ea a suferit de sindromul de stres posttraumatic după ce copiii ei s-au tot infestat. Scuze. Nu e amuzant. Nu e deloc amuzant.

Sergentul criminalist Adrian Quinlan: Haideti să ne lămurim. Aici nu suntem la circ. Investigăm o crimă.

Capitolul 2

CU ȘASE LUNI ÎNAINTE DE CONCURSUL ȘCOLAR DE CULTURĂ GENERALĂ

Patruzeci. Madeline Martha Mackenzie împlinea astăzi patruzeci de ani.

— Am patruzeci de ani, spuse ea tare în timp ce conducea.

Lungi cuvântul cu lentoare, ca pe un efect sonor.

Paaatruzeeci.

Îi surprinse privirea fiicei ei în oglinda retrovizoare.

Chloe zâmbi larg și-și imită mama:

— Am cinci ani. Ciiinci.

— Patruzeci! scoase Madeline un tril de cântăreață de operă. Tra la la la!

— Cinci! nu se lăsă Chloe mai prejos.

Madeline încercă o versiune rap, bătând ritmul pe volan.

— Am patruzeci de ani, *yeah*, patruzeci...

— Ajunge, mămico! spuse Chloe cu fermitate.

— Scuze, răspunse Madeline.

O ducea pe Chloe la cursul de orientare de la grădiniță „Hai să-i pregătim pe prichindei!” Nu că fiica ei

ar fi avut nevoie de orientare înainte de începerea școlii din luna ianuarie. Era deja foarte bine orientată în Școala publică Pirriwee. Azi-dimineață, când îl lăsase la școală pe fratele ei Fred, Chloe se ocupase de acesta, care avea cu doi ani mai mult, dar deseori părea mai mic. „Fred, ai uitat să-ți pui ghiozdanul în coș! Așa. Acolo. Ce băiat cuminte!”

Fred își lăsase, supus, ghiozdanul în coșul corespunzător, după care fugise să-l înhațe pe Jackson de cap. Madeline se prefăcuse că nu observă gestul. Probabil că Jackson o merita. Mama lui Jackson, Renata, nu-l văzuse nici ea, deoarece era absorbită de o conversație cu Harper, și amândouă discutau încruntate despre stresul de a educa niște copii așa de înzestrați. Renata și Harper participau la același grup de sprijin săptămânal destinat părinților cu copii înzestrați. Madeline și-i imagina pe toți stând în cerc, frământându-și mâinile, în timp ce ochii le scânteiau de o mândrie secretă.

În timp ce Chloe avea treabă, o făcea pe șefa cu ceilalți copii la cursul de orientare școlară (talentul ei era s-o facă pe șefa, într-o bună zi avea să conducă o corporație), Madeline avea să bea o cafea și să mănânce prăjituri cu prietena ei Celeste. Gemenii lui Celeste începeau și ei școala anul viitor, așa că la ziua de orientare aveau să o ia complet razna. (Talentul lor era urlatul. După cinci minute petrecute în compania lor, Madeline avea dureri de cap.) Celeste cumpăra întotdeauna cadouri foarte rafinate și scumpe pentru ziua de naștere, așa că avea să fie foarte drăguț. După aceea, Madeline urma s-o lase pe Chloe la soacra ei, apoi să ia prânzul cu niște prieteni, înainte ca aceștia să o zbughească la școală să-și ia copiii. Soarele strălucea. Ea purta noii și superbii ei

pantofi cu tocuri-cui Dolce & Gabbana (cumpărați de pe internet, cu o reducere de treizeci la sută). O aștepta o zi superbă.

„Să înceapă Sărbătoarea lui Madeline!”, spusese soțul ei Ed în această dimineață când îi adusese cafeaua la pat. Madeline era recunoscută pentru dragostea față de zilele de naștere și sărbătorile de toate soiurile. Orice pretext era bun pentru șampanie.

Totuși. Patruzeci de ani.

În timp ce mergea pe drumul bine cunoscut spre școală, medita la magnifica vârstă proaspăt împlinită. Patruzeci. Încă simțea acest „patruzeci” ca pe vârsta de cincisprezece ani. Era o vârstă așa de lipsită de nuanțe. Naufragiat în mijlocul vieții. Nimic nu mai conta așa de mult când aveai patruzeci de ani. Nu aveai sentimente autentice la patruzeci de ani, pentru că te cuibăreai în amărăciunea celor patruzeci de ani ai tăi.

„Femeie de patruzeci de ani găsită moartă.” Dumnezeu!

„Femeie de douăzeci de ani găsită moartă.” Tragedie! Măhnire! Găsiți criminalul!

Madeline fusese forțată de curând să adopte o mică schimbare în mintea ei când auzise la știri despre o femeie care murise la patruzeci de ani. Stai puțin, puteam fi eu! Ce trist ar fi! Oamenii s-ar întrista dacă aș muri! Ba chiar ar fi distruși. Iată, lumea asta obsedată de vârstă. Poate că am eu patruzeci de ani, dar sunt iubită.

Pe de altă parte, era poate pe deplin firesc să te întristeze mai tare moartea unui om de douăzeci de ani decât a unuia de patruzeci. Cel de patruzeci se bucurase de douăzeci de ani în plus de viață. De aceea, dacă ar da nas în nas cu un pistolar în libertate, Madeline s-ar simți